

Amikor megerősítésre vágysz...

Van a szívemben egy elmélkedés, amelyet ez alkalommal meg kívánok osztani. Újabban rendszeresen előfordulni látszik velem, hogy bármikor térek is nyugovóra előzőleg, és bármennyi idő is hiányzik még a teljes kipihentségem eléréséhez, az alvással töltött időszakom során egy rövidke időszak erejéig mindig megébredek, és ilyenkor rendszerint különféle elmélődésekkel próbálok ismételten álomba ringatni magamat. A mai reggelen ezek az elmélődések gondolataimat az ember, illetőleg kiterjesztvén ezt a kört az egész emberiség helyzete felé terelték, én pedig alaposabban is elmélyülhettem élet és halál, letaszítotttság és felemelkedés, megalázottság és felmagasztaltatás dolgai felett. Életem során megannyi változást, váltást, leépülést és felépítést, hanyatlást és emelkedést, elbukást és diadalt volt alkalmam végigélni és megtapasztalni, és amennyiben megkísérlem, hogy közös vonásokat fedezzek fel mindezekben, minduntalan arra a következtetésre jutok, hogy legalább egyetlen ezen hasonlóságok közül egészen bizonyosan tetten érhető.

Életemnek folyamán sohasem voltam képes elfogadni a saját helyemet, sem a szűkebb, avagy tágabb közösségeimben, sem a társadalomban, sem pediglen az Isteni Rendben. Ahogyan végigtekintek földi létem esztendein, minduntalan arra leszek figyelmes, hogy szinte állandó jelleggel végigkísért utamon a "többet akarás" motívuma. Ez persze egyáltalán nem olyan módon értendő, ahogyan a materiális világ keretein belül leginkább érteni szokták, én ugyanis sohasem több zsebpénzre, avagy magasabb fizetésre, impozánsabb karrierre, nagyobb lakásra, szebb ruhákra, avagy magasabb kategóriájú autóra vágytam, hanem lényegét tekintve valami olyasmire, amely alapvetően mutat túl mindezekben. Amennyiben röviden, mindösszesen egyetlen mondatban kellene összefoglalnom vágyakozásom lényegét, nagy vonalakban imígyen fejezném ki: magasabb helyre vágytam a lét rendjében és a teremtés hierarchiájában. Egyszerűen képtelennek mutatkoztam elfogadni és önmagamévá tenni azt a meglehetősen korlátolt, és végtelen mértékben korlátozott lehetőségekkel járó helyet, amelyet úgymond az ember jelenlegi állapotában az élet és a világ folyamában betölthet. Sohasem mutatkoztam alkalmasnak arra, hogy elfogadjam: angyalok, mágusok és tündérek csupán a mesékben léteznek, az emberek pediglen mindösszesen olyanok, amilyenek. Ebben az álláspontomban pediglen voltaképpen sohasem bizonyult képesnek komolyabb mértékben megingatni a világ, mindösszesen néhanapján bizonyos időszakok erejéig tudta csak elhomályosítani látásmódomat.

Mindig is elszigetelt bizonyos mértékben a világtól és a társadalomtól, a közösségtől az az alapvető sajátosság, hogy míg mások rövidebb-hosszabb vívódások után végül azonosulni látszottak az ember hagyományos definíciójával, én azonban mindig töretlenül hittem abban, hogy itt bizony valami sokkalta többnek, jobbnak, szentebbnek és teljesebbnek szükséges lennie, mint amelyről általánosságban az embereknek tudomása lehet. A modern és szekuláris világ az embert voltaképpen igencsak korlátolt azonosulások formájában képzelel el. Nevet, nemet, társadalmi státuszt, diplomákat, különféle tulajdonságokat, vonzódásokat és ellenszenveket tulajdonít neki, és ami még ennél sokkalta szörnyűbb, egyenesen állítja, hogy az ember ezeknek összességéből tevődik össze. Van teste, amely születik, fejlődik, visszafejlődik, majd pedig elenyészik, ennek a folyamatnak során pedig szüntelenül éhes, szomjas, fázik, vágyik és viszolyog. Személyiséggel rendelkezik, amely még a haladottabb és fejlettebb, cizelláltabb személyek esetében is pusztán egyfajta erősen behatárolt, nemesebb és komolyabb életeszmenyre aligha alkalmas valami. Gondolatai még csupán a felszínét sem képesek megragadni a Valóságnak, érzelmei pedig szüntelenül ide és oda taszigálják. Egyfolytában véleményeinek fogságában létezik, a világot mindenféle felületes séma, előítélet és sztereotípa alapján bírálja és ítéli meg. Legtöbbünknek jóformán meg sem fordul a fejében, hogy létezhet a sajátunktól eltérő vélemény és értékszemplélet által felépített világnak létjogosultsága, másokat pedig az önmagunkhoz való hasonlóság, avagy különbözőség tekintetében ítélünk meg, hol kedvezőbben, hol pedig kedvezőtlenebben.

A szekuláris és materiális ember képe és eszménye számomra oly fájdalmas mértékben sajnálatra méltónak és szánalmasan korlátoznak bizonyult, hogy voltaképpen sohasem tudtam hinni benne. Gyermekkoromtól kezdődően vonzottak a géniusok, a zsenik és a megigazultak, így tehát mindazok, akik valamilyen tényező mentén kimagaslónak bizonyultak, saját magamat pedig az ő mintájukra képzeltem el. A hétköznapi létezés meghaladó ember képe később a vallásokban látszott számomra alakot öltetni, hiszen itt legalább az örök életnek reménye felmerülhetett, azonban ezzel együtt az alkalmatlanságnak, gyarlóságnak és esendőségnek, gyengeségnek és összetörtségnek élménye is egyértelműen tetten érhetőnek bizonyult a vallásos emberszemléletben. Éveken keresztül küzdöttem a bűnben született, reménytelen módon bűnben élő, és végül a bűnben meghaló ember képével, amely voltaképpen reménytelen küzdelmet vív önmagával, a démonokkal és a világgal, az egyéni győzelemnek leghaloványabb ígérete nélkül, és csupán a felülről, kívülről és mástól érkező megváltás és szabadítás által adathat számára üdvösség. Mindez számomra elképesztően fájdalmasnak, kilátástalannak és végletesen szomorúnak mutatkozott, és egy ponton túl menthetetlenül felébredni látszott bennem a gondolat, amely szerint amennyiben az eredendő és megmásíthatatlan reménytelenség és kilátástalanság sötétségéből egyedül a kívülről jövő, véres áldozat által megvalósuló megváltás lenne számunkra az örömhír, sajnálatos módon ebben semmiféle örömet sem vagyok képes felfedezni. Bármennyire is mérhetetlen csodálattal adózok személy szerint a véráldozat mögött meghúzódó isteni szeretet végtelenségének és végletességének, a saját, személyes korlátozottságom, reménytelenségem és alkalmatlanságom felett érzett fájdalmat semmilyen mértékben sem képes enyhíteni azon tény, hogy egy rajtam kívülálló gesztus által lehetséges csupán valamennyi reményt tetten érnem ebben a világban.

Számomra nincsen vigasztalás egy végletesen lefokozott életben, amelyben voltaképpen semminemű emberi potenciál kifejlesztésének lehetőségét sem lehet feltételezni, és amelyben küzdjön bár heroikus módon az ember, mindennek a végén voltaképpen egyedül az elbukás lehet az osztályrésze személyes szinten. Egyetlen pillanat erejéig sem lennék képes életben maradni egy olyan világban, amelyben a varázslat, áldás, kegyelem és karizma fénye nem ragyog, és ahol az ember csupán magatehetetlenül vergődik egy kilátástalan létezőmódban. Amennyiben annyi az ember, mint ahogyan a materiális világ tudósai, és a vallások papjai állítják, akkor számomra ennek az embernek semmiféle nemessége és méltósága nem érhető tetten. Egy biológiai lény, egy túlfelzett majom, egy léleknélküli állat, mint amilyenek a tudósok nagy része tart bennünket, számomra nem jelent perspektívát egyáltalán, mint ahogyan egy eredendően rossz, bűnben vergődő, az isteni megváltás nélkül a kilátástalanság hálójába bonyolódó, szánalmas lény sem képes jó és reményteljes érzésekkel eltölteni. Egyetlen percet sem lennék hajlandó tovább élni egy olyan világban, amelyben az ember mindösszesen annyi, mint amilyenek külsőre és kívülről látszik. Nem vagyok hajlandó azonosulni sem a testtel, amely mindennemű precizitása és összehangoltsága ellenére borzalmas mértékben sérülékeny és múlandó, mint ahogyan a személyiségnek nevezett konstruktum sem jelent számomra azonosulási pontot, amely mindig csak fél, kételkedik, szorong, retteg, irigyel, féltékenykedik, elégedetlen és gyűlöl, és amelynek gondolatai még csupán a legkisebb mértékben sem képesek megragadni olyasfajta tényezőket, amelyek alapvetően kívül esnek a hétköznapi megismerés korlátjain.

A tudósok elméleteket gyártanak, kísérleteket végeznek, amelyek még a legnagyobb mértékű precizitás feltételezése esetén sem bizonyulnak kellő mértékben tartósnak, és egy idő után menthetetlenül érkezni fog valami, ami meghaladja, túlnövi, avagy egyenesen cáfolja. Egy ideológiát elsöpör egy másik ideológia, egyik vallás önmagába téríti a másikat, mindeközben pedig gőg, büszkeség és sértett arrogancia sarjadzik, a nemességnek lehető legálságosabb formáit felvillantván csupán. Nem tudok, és egyszerűen nem is áll szándékomban azonosulni ennek az embernek a képével, és nem is vagyok képes elfogadni a magam számára szánt helyet sem a társadalomnak, sem pedig a vallásos ideológiáknak rendjében. Hamis hierarchiák kormányozzák az emberi létet, amelyek a viszonylagos személyiség egyes vonásait előnyben részesítvén, a többinek lefokozása mellett ajánlanak fel rangot, avagy szolgásgot, egyes emberek számára felemelkedést,

míg mások számára alázuhanást és stagnálást kínálva. Minden, ember alkotta világrend múlandó és viszonylagos oszlopokra épül, amelyeket a Szent Idő menthetetlenül kettétör, vagy betemet, és a jelen zsarnokaiból a jövő rabszolgái lesznek. A ma elsőjéből a holnap utolsójává válnak egyesek, míg a ma utolsó a jövőbeli elsőség reményében bíznak, ez azonban csupán a viszonylagos világ téri és idői kontinuumán értelmezhető. Kell tehát legyen olyasfajta Végső Valóság, amely mindezeket túlmutat.

Nem tartom magamat a végletek emberének, így a nyomorult, bűnben vergődő és kívülről érkező megváltást remélő ember képéhez hasonlóan az önmagát Isten helyett istenné tevő ember eszményét is elhibázottnak tartom. A Sátán elbukása végső és eleven valóság, túlon túl sok hitrendszerben, vallásban és tradícióban érhető tetten ugyanis ahhoz, hogy realitását képesek legyünk figyelmen kívül hagyni, avagy tagadni. A sötétség démona egykor a világosság angyalaként nyert életet és hatalmat a Mindenhatótól, bukásának oka pedig abban keresendő, hogy önmagát kívánta főhatalomra emelni, és a világ teremtőjévé válni az Istenség helyett. Önmagát akarta istenné emelni, nem ismervén fel hatalmának és felhatalmazásának határait, ez által pedig menthetetlenül szembefordította önmagát és követőit az Isteni Renddel, amennyiben az Isten nélküli Teremtés ideáljába helyezte hitét. Önmagában teremtette meg ezt az istennélküliséget, így lett aztán Sathanael angyalból a démoni Sátán, éppen az isteni szótagot veszítvén el nevéből. Ez válik sorsává mindazoknak az embereknek is, akik az önmagukat az Isten helyett istenné emelés hamis képzetében tetszelegnek, mindez ugyanis ebben a lefokozott és korlátolt formában lehetetlen.

Én magam sohasem akartam az Istenség helyére törni, sem pedig önmagamat helyezni az Istenség helyére, mint ahogyan számos hagyományos vallás és irányzat vádolja ezzel a Gnózis és a mágikus létélmény keresőit. Gyakorta hangzik el irányunkban az a bírálat, hogy elfeledtük az Istent, és önmagunkat kívánjuk helyette istenné tenni, végletesen kiszakítván önmagunkat a Mindenség kegyéből. Ezzel azonban rendszerint olyasvalakik állnak elő, akik távolról sem ismerik sem a Gnózist, sem pedig az isteni mágia, a theurgia művészetét, ugyanis amennyiben akár szemernyi valós ismerettel is rendelkeznének ebben a kérdésben, akkor józan logikával megérthetnének néhány alapvető különbséget. Ezeknek fényében tehát én magam annak ellenére, hogy jelenlegi korlátolt emberi állapottal, és az embernek a vallások által kínált helyével nem tudok azonosulni, és ezen helyzetet és helyet elfogadni sem vagyok hajlandó, egyáltalán nem állok az istentelenség és istentagadás talaján. Létezik ugyanis egynéhány alapvető különbség azok között, akik önmagukat az Isten helyett kívánják istenné tenni, és azok között, akik az Istenben kívánják önmagukat istenné tenni, avagy legalábbis magasabb helyet kivívni önmaguk számára az Isteni Rendben. Ez utóbbiak közé sorolhatóak azon személyek, akiknek az emberi létezés nem elegendő, hanem igenis vágnak az Emberfelettire, bár ezt a kifejezést nem egészen olyan módon értelmezik, mint Nietzsche. Olyan személyekről vagyon itten szó, akiknek szemei előtt a materiális létezés embereszménye nem jelent semmit sem, a megváltásra szoruló ember képe borzalmas mértékű szomorúságot hordoz, a megváltott ember állapota pedig nem elegendő. Olyan emberek ők, akikben a spirituális nagyravágyás nem a dühödt és arrogáns, sátáni gőg és büszkeség formájában nyilvánul meg, hanem éppen ellenkezőleg, a lehető legnemesebb törekvésekben ölt formát. Bibliai előképük Énok, aki nemcsak, hogy élete során megigazulásra és üdvösségre jutott, hanem a magasabb létezőmód megvalósítása által az Istenség kegyelméből angyallá magasztosulhatott, neve pedig Metatron lett az angyali rendek élén.

Hiszem és vallom, hogy az emberi létezés meghaladható, és a megváltott ember csupán az első lépcsőfoka az emberben rejlő lehetőségeknek. A Gnózis éppen azon a ponton kezdődik, ahol a vallásosság véget ér, és a vallásosság legvégső célja pedig a gnosztikus számára az első lépés csupán. A lehető legmagasabb helyre vágyik, ami csak a Teremtésben (és azon túl) elérhető, azonban semmiféle esetre sem törne az Istenség Trónusa ellen, elvégre tisztán tudatában van annak, hogy az Istenség Jelenléte nélkül egyszerűen képtelennek mutatkozna létezni. Megnyilvánulnak azonban olyan, alapvetően az ember feletti szintek a létezésben, amelyek igenis elérhetőek

számunkra, és akit egyszer megérintett a felmagasztosulás reményének élménye, többé már nem képes számára vigaszt és meglelégedést nyújtani a hétköznapi, avagy a vallások által körülhatárolt emberiség képe.

Ezekkel a gondolatokkal ébredtem reggel, azonban a nappal folyamán gyakorta elragad a reménytelenség élménye, amikor önmagam kisszerűségeivel és korlátaival vagyok kénytelen szembenézni. Annak a tudatában, hogy még csupán a lehető legkisebb jelentőségű és legegyszerűbb szellemi törekvések sem vezetnek sikerre, és a legnyilvánvalóbb helyzetek is heves szorongással járnak számomra, sok esetben borzalmas kétségbeesés tölt el a tekintetben, hogy vajon az általam megvalósítani vágyott ideák egyáltalán elérhetőek-e, azonban a mai reggelen valami egészen elképesztően mélységes megerősítésével szembesültem annak, hogy a kétségek csupán a világot kormányzó sötét erők ténykedéséből fakadnak. Kinyitván imádságos könyvemet, hogy a hagyományos szertartást elvégezzem, szemeim az alábbi zsoltárszavakon akadtak meg: "Elohim trónja áll a vízőzön fölött, királyi trónján örökké ülni fog. Hatalmat ad népének Adonai, békével áldja meg népét."

E szavakban mélységes megerősítés rejlik nemcsak számomra, hanem mindazoknak számára, akik az Emberfelettség ideálját állították önmaguk elé. Az Istenség végtelenségében ugyanis hatalom és uralkodás várja mindazokat, akik ezeknek a potenciáloknak jelenvalóságát önmagukban felébresztik. Az ember korántsem arra rendeltetett, hogy a világban betöltött jelenlegi helyét birtokolja, ez ugyanis alapvetően nem más, mint az autonómia, hatalom és függetlenség illúziójával átítatott függőség és rabszolgaság, amelyben mindenfajta materiális és intellektuális törekvés csupán a múlandóság fenyegetésével terhes szélmalomharc. Bizonyos vagyok afelől, hogy az Istenség nem alkotott volna ennyire korlátolt, tehetetlen, gyarló, gyenge és erőtlen lényt, hanem jelenlegi állapotunk csupán olyasvalami, amelyet nemcsak, hogy meg lehet, hanem egyenesen meg is kell haladni. Természetes, hogy ebből az állapotból az ember pusztán a maga erejére támaszkodván képtelennek mutatkozna kiemelkedni, elvégre még törekvései és képességei is annyira gyengék, hogy az Isteni kegyelmek működése nélkül voltaképpen nem lenne képes tenni semmit sem. Jelenlegi állapotunkban igenis szükségünk van az Istenség kegyelmére a feljebb emelkedéshez, azonban mindez egyáltalán nem azt jelenti, hogy csupán ennyi lenne az élet: nyomorúságos csúszás-mászás, amelyből a kiemelkedés csupán egy felsőbb hatalom kegyéből elképzelhető, amely vagy felemel, vagy eltapos. Biztos vagyok abban, hogy az emberi lét egyáltalán nem annyi, mint amit a szekuláris világ, vagy a vallások szánnak neki, hanem voltaképpen egy Istenben való szüntelen emelkedés valóságos lehetősége, amelyben megadhat számunkra, hogy olyan elképzelhetetlen magasságokba emelkedjünk önmagunk potenciáljai és az Isteni Kegyelem által, amelyekről jelenleg még csupán nem is álmodjunk.

Voltaképpen ebben ragadható meg a különbség a jámbor hívő, a feketemágus és a theurgosz között. A jámbor hívő elfogadja a maga korlátolt és tehetetlen, menthetetlenül gyarló és bűnös voltát, a megváltást pedig teljes egészében kívülről várja, a közönséges (fekete) mágus pedig csakis és kizárólag önnön lehatárolt valóját kívánná világának istenévé tenni. Velük szemben áll a theurgosz, a Teremtés valódi Papja, Lovagja és Királya, aki az Istenben kívánja önmagát angyallá, illetőleg istenné tenni. Nem törekszik az Ő helyére, és nem kívánja az Istenség Trónusát bitorolni, mint egykor Lucifernek szándékában állt, hanem esetében arról van szó, hogy az Istenségnek való teljes odaadása és elköteleződése mellett nem hajlandó elfogadni azt a lefokozott helyzetet, amely a lét rendjében megadott neki, és a szó lehető legnemesebb értelmében kihívja az Istent, hogy bizonyítsa előtte nemességét és lelkének tiszta emelkedettségét, hogy az Istenség végül felfigyeljen rá, elismerje őt, és a létben magasabb helyre helyezze, akár emberfeletti, akár angyali létformák elérésének lehetőségét sem kizárva előtte. Egy theurgosz, bár a teremtő erőket önmaga számára és önmagában kívánja megnyilvánítani, mindezt sohasem az Istenségen kívül, hanem Vele teljes összhangban, és mindig az Isteni Akarat szerint akarja megvalósítani, és éppen ebben áll a különbség közte, és a különféle alantas mágiákat gyakorló személyek között. A feketemágus így

beszél: "Legyen meg az én akaratom", míg a theurgosz: "Legyen meg az Istenség Akarata". Teremtő erőit mindenkoron az Istenben, és nem Őrajta kívül, Vele, és nem az Ő ellenében éli meg, teljesíti ki és gyakorolja, azaz voltaképpen hasonló szerepet tölt be az Isteni Rendben, akárcsak az Istenség nevét önmagukban hordozó angyalok. "Látni fogják az Ő Arcát, és a homlokukon lesz a Neve. Nem lesz többé éjszaka, és nem szorulnak rá a lámpa világítására, sem a Nap fényére. Az Istenség ragyogja be őket, és uralkodni fognak örökkön örökké". Ez az ember sorsa, az Emberfeletti Ember végzete, és a theurgosz küldetése. Megteremteni önmagunkban az Istent, és valódi istenemberekké válván betölteni magasztos helyünket a Világmindenségben.